

ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАЦІВНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ В 1941-1945 рр.: ВИКОРИСТАННЯ ДОСВІДУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Автором статті, з урахуванням позитивного та негативного досвіду діяльності української міліції в 1941-1945 рр., запропоновані першочергові заходи щодо активізації та поліпшення якості функціонування органів внутрішніх справ України в надзвичайних умовах війни у боротьбі з сильним і жорстоким ворогом всього українського народу. А ґрунтовний аналіз національних інтересів і особливостей історичного розвитку вітчизняної та зарубіжної практики, переконує у необхідності реорганізації міліції України в принципово інший за своєю суттю орган виконавчої влади – поліцію. Аналізується сучасний стан обстановки в Україні.

Ключові слова: окуповані території, силові структури, держава, міліція, поліція.

Постановка проблеми та її актуальність. Війна 1941-1945 років була тяжким випробуванням для народу України і школою мужності, перевіркою моральних якостей українців. Разом з народом у воєнні роки самовіддано вели боротьбу з окупантами на фронтах і працювали в тилу працівники української міліції. І можна без перебільшення сказати, що вони внесли суттєвий вклад в загальну справу перемоги над ворогом.

Дослідження і використання досвіду роботи працівників української міліції у воєнні роки має важливе значення і сьогодні, коли перед ними стоять важливі завдання, направлені на посилення боротьби з ворогом на різних напрямках, на покращення роботи по охороні громадської безпеки і правопорядку в населених пунктах України, на попередження здійснення злочинів і правопорушень.

Аналіз досліджень і публікацій. Проблемам війни 1941-1945 років, як головної і визначальної складової частини другої світової війни, присвячені багаточисленні літературні джерела, аналіз яких міститься в роботах М. О. Буцка, М. З. Данилюка, П. Т. Тронька, В. А. Дядиченка, В. М. Нем'ятого, М. П. Рудя, М. Д. Ющенко та багатьох інших. Питання ж діяльності працівників української міліції в роки війни в найбільш значній мірі досліджені і відображені в працях П. П. Михайленка, А. П. Тимченка, М. М. Паніна., А. Є. Шевченка, М. С. Казакевича, В. Ф. Трегубова, Ю. В. Александрова.

Метою дослідження є використання в сучасних умовах досвіду діяльності працівників міліції у воєнні 1941-1945 роки і аналіз сучасного стану в Україні.

Виклад основного матеріалу. Президент Російської Федерації Путін зробив дуже не виваже-

ний крок, розв'язавши агресію проти України. Готувався до цього він не один рік. Допомогали йому злочинці і грабіжники українського народу, а також «п'ята колона»: члени партії регіонів, комуністи, проросійські налаштовані громадяни Криму, Донецької, Луганської та інших областей. За його наполяганням злочинне керівництво України призначало на ключові посади в державі громадян країни-агресора. Службу безпеки, наприклад, очолював Якименко, а Міністерство оборони Саламатін і Лебедев – всі вони були громадянами Російської Федерації. Завдяки їм робота Служби безпеки була деградована, а Збройні сили України майже повністю знищені. Янукович під час свого перебування на посту Прем'єр-міністра і Президента знищив міліцію, яка користувалася повагою серед населення, виконувала свої безпосередні обов'язки по забезпеченню громадської безпеки і правопорядку, захисту прав і свобод громадян України, і перетворив її в антинародний орган, деякі працівники якого стали вбивцями, хабарниками, «тітушками», охоронцями злочинців, олігархів і їхніх статків.

Внутрішні війська також в самі критичні для Євромайданівців дні підтримали злочинне керівництво держави, а не перейшли на бік народу. Багато працівників силових структур в період Революції Гідності і боротьби з російськими окупантами зрадили Присязі, яку давали українському народові, сприяли і сприяють іноземній державі-агресору.

Всі ці та інші органи держави зараз відроджуються, особливо Збройні сили, органи внутрішніх справ і міліція, Національна гвардія, яка відновлена 12 березня 2014 р. і сформована на базі Внутрішніх військ, і гідно ведуть боротьбу з

сильним і жорстоким агресором, Російською Федерацією. Зараз ми виправляємо помилку, яка була допущена 361 рік тому. Саме Путін і його оточення використали деяких несвідомих проросійськи налаштованих громадян, в основному Криму, Донецької та Луганської областей, в своїх цілях. З них і із завербованих військкоматами громадян Росії: зеків, бомжів, військовослужбовців Збройних сил, відставних офіцерів, на території агресора підготували терористів, забезпечили їх наданням політичної, фінансової і військової допомоги, оснастили самою сучасною високоефективною зброєю з тим, щоб вони вбивали українців і завойовували нашу територію. Після окупації Росією Криму, терористи окупували деякі райони Донецької і Луганської областей і знищили там майже всю інфраструктуру, здійснюють терористичні акти, викрадають, знищують, вбивають українських військовослужбовців і цивільне населення, в тому числі і дітей, вивозять в Росію устаткування підприємств, культурні та мистецькі цінності, вугілля, займаються грабежем, насиллям, мародерствують.

За 23 роки був також знищений проукраїнський, продержавний інформаційний простір. Навіть в період війни 1941-1945 рр., до і після тимчасової окупації території України, в кожному населеному пункті працювала радіоточка, щоб громадяни щодня слухали останні вісті і знали про всі події, які відбуваються в державі і за її межами. А в Криму і на сході України, особливо в Донецькій, Луганській та інших областях, не було і, на жаль, зараз поки ще не має повномасштабного українського ні проводового, ні радіозв'язку, ні телебачення і навіть ні однієї української газети. Там всі ці роки і зараз інформаційний простір належить Росії і працює на неї, населенню цих областей подається повна дезінформація, обман і неправда про всі події, які відбуваються зараз в Україні і в світі.

Знаючи, що силові структури в Україні майже знищені і не зможуть успішно протистояти збройним силам Росії, а в інформаційному просторі Криму і східних областей домінує його країна, Путін розпочав проти нас неоголошену війну, метою якої є знищення не лише економіки і інфраструктури України, а і її державності, як це було зроблено у 1918 році. І тоді, і зараз ворог один – Росія, так званий «старший брат».

Президент Російської Федерації сам раніше говорив, що Україну і Росію пов'язують століття спільного розвитку, що це найближчі два братські народи, де переплетені долі мільйонів людей... В той же час терористи з різних видів са-

мої сучасної зброї, якою їх забезпечує Росія, стріляють по жилим кварталам міст, по будинках в селах, безжально вбиваючи українців. В неоголошеній нам Путіним війні за даним на 9 січня 2015 р. вже загинули 1432 військовослужбовців і 5638 мирних жителів України, а 12235 були поранені... Невже Путін і його оточення не розуміють, що скоюють злочин проти людяності? Що за це рано чи пізно вони будуть відповідати як кримінальні злочинці. Політика Путіна – це політика, яка веде до знищення перш за все самої Росії.

Брати так не поступають... Вважаю, що найкраще про це сказав Віталій Іванович Івашенко в ще неопублікованій праці: «Спасибі, росіяни, Вам за те, що Ви, нарешті, нас переконали в тім, що не знаєте, що є святе, а по брехні весь світ вже перегнали. Століттями клялись, що ми – брати. Ми вірили, а нам ножа у спину! То скільки ж можна? Далі як іти? Від «брата» захищати Україну? Сусіди? Добре, але без обійм, в яких тебе бажають задушити...»

Верховна Рада України 27 січня 2015 р. вже офіційно своїм рішенням признала «старшого брата», Російську Федерацію, державою-агресором, а, утворені Путіним, так звані, самопроголошені Донецьку і Луганьку «народні республіки» терористичними організаціями і звернулась до ООН, Європарламенту, Парламентської асамблеї НАТО і Ради Європи, Організації за демократію і економічний розвиток (ГУАМ) і національним парламентам країн світу з проханням підтримати це її рішення.

Крім військових дій, останнім часом в деяких областях України російськими розвідувально-диверсійними групами, найманцями і сепаратистами здійснені цілий ряд жорстоких терористичних актів. Боротьба на упередження їх здійснення вже майже рік з початку військових дій достатньо не ведеться.

Досліджуючи діяльність працівників української міліції в період воєнного лихоліття 1941-1945 рр., хотів би поділитись досвідом їхньої роботи в надзвичайних умовах і запропонувати деякі пропозиції по її покращенню сьогодні. Андрій Антонович Гречко підкреслював: «Не можна представляти собі справу так, що новий історичний період закреслює все минуле... і що тепер потрібно все вирішувати «на пустому місці»... Коли ми підкреслюємо значення досвіду минулого, то маємо на увазі необхідність розумного поєднання висновків із історії з завданнями сучасності» [1, с. 336].

Що ж необхідно зробити зараз, щоб активізувати і покращити діяльність працівників української міліції в надзвичайних умовах війни в боротьбі з сильним і жорстоким ворогом?

1. Необхідно значно підвищити ефективність роботи патрульно-постових служб. Щодня потрібно створювати рухомі наряди у складі працівника чи працівників міліції і громадськості, бажано із використанням службово-розшукових собак, ширше залучати до патрулювання працівників інших служб міліції, органів внутрішніх справ і навчальних закладів МВС України, - це дасть змогу набагато збільшити кількість нарядів і охопити патрулювання якомога більше вулиць і інших місць у містах і селах України.

2. Працівників патрульної служби, як і дільничних інспекторів, важливо постійно закріпити за постом чи маршрутом, що дасть можливість їм краще знати в районі патрулювання оперативну обстановку.

3. Потрібно значно активізувати і поставити на належний рівень роботу дільничних інспекторів, в тому числі і по координації роботи рухомих нарядів на дільниці, бо в період революційних подій на майдані незалежності немало їх було в рядах «тітушок»... Роботу дільничних інспекторів має щодня контролювати керівництво РУ МВС кожного району. Дільничні інспектори міліції повинні знаходитись на дільниці весь день і добре знати яка там оперативна обстановка. Багатьох з них в мирний час і знайти не можна було.

4. В кожному районі Києва, наприклад, є більше півтори сотні постів і маршрутів, а для несення служби щодня виділяються десь до 90 працівників міліції, а то і менше, які не в змозі охопити всі пости і маршрути в районі.

5. Вивчити належним чином на прикладі конкретного району патрулювання патрульно-постової служби і на науковій основі визначити оптимальну кількість кожного наряду, який повинен складатись не менше як з трьох осіб, і всі вони мають бути належним чином оснащені і зброєю, і іншими засобами, передбаченими для виконання завдання, а не просто страхати людей, щоб у випадку необхідності вони могли виконати поставлені перед ними завдання у виниклих випадках в непередбачених надзвичайних умовах.

6. Рухомі міліцейські групи на автомобілях (РМГ), що з 70-тих років двадцятого століття по суті замінили патрульні наряди міліції на вулицях і в інших місцях, особливо там, де підвищена криміногенна обстановка, не справляються з

поставленими перед ними завданнями: не вистачає автомобілів; наряд проїхав в автомобілі по закріпленому маршруті, як правило, з нього ніхто й не виходить, і міліції на вулиці немає. Правопорушники, злочинці, терористи як бачать, що їде наряд – ховаються, а проїхав – беруться за своє...

7. З відновленням Національної гвардії України – військового формування з правоохоронними функціями, що входить до системи МВС, - її необхідно ширше залучати до виконання безпосередньо покладених на неї завдань із захисту та охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян України, суспільства і держави від злочинних та інших протиправних посягань, охорони громадського порядку та забезпечення громадянської безпеки, а також у взаємодії з іншими правоохоронними органами – із забезпечення державної безпеки і захисту державного кордону, припинення терористичної діяльності, діяльності незаконних воєнізованих або збройних формувань, організованих злочинних груп, терористичних організацій.

8. В цих складних для українського народу умовах неоголошеної війни з сильним і жорстоким ворогом, враховуючи досвід роботи у 1941-1945 рр., працівникам міліції необхідно добиватись на заняттях і оперативних навчаннях, щоб кожний працівник міліції вивчав всі види зброї і техніки, яка є у підрозділі, на практиці умів користуватись нею і застосовувати при виконанні поставлених завдань.

9. Всі працівники міліції зобов'язані на заняттях оволодівати знаннями і навиками по захисту населення від ядерної, хімічної та бактеріологічної зброї. В зв'язку цим важливо привести в належний стан всі сховища для громадян, які вже є, а то, як виявилось зараз, майже всі вони занедбані і не відповідають тим вимогам, для чого створювалися. Їх наявність сьогодні і в майбутньому є обов'язковою.

10. Представники силових структур – це представники міліції, служби безпеки, військовослужбовці Національної гвардії і Збройних сил – повинні постійно відпрацьовувати питання взаємодії по ліквідації окупантів: військовослужбовців Російської Федерації, підготовлених ними найманців, зеків, проросійськи налаштованих жителів Криму, Донецької, Луганської та деяких інших областей, членів розвідувально-диверсійних груп, можливих парашутних десантів, яких ворог планує використати у нас, всіх, хто здійснює на території України терористичні акти.

11. Нарівні з політзаняттями, із заняттями по спеціальній, бойовій і фізичній підготовці необхідно більше уваги приділяти і читати особливо для рядового і сержантського складу міліції курс етики поведінки. Цьому поки що не приділяється належної уваги. Реалізація ж діючих в Україні норм права знаходиться в прямому та безпосередньому зв'язку з культурним рівнем працівників міліції, з їх загальнотеоретичною і спеціальною підготовкою. Від застосування ними тих чи інших методів в роботі залежить і відношення населення не лише до міліції, а і до нинішньої влади.

12. У виховній роботі з особовим складом міліції, особливо з молодим поколінням, велике значення має використання революційних, бойових і трудових традицій працівників міліції. Важливо нарівні з розвитком інших форм пропаганди, частіше улаштовувати зустрічі з ветеранами міліції, щоб вони здійснювалися не лише у святкові дні. Їм необхідно придати постійний, вдумливий і цілеспрямований характер. У своїх виступах ветерани повинні виділяти головне і звертати особливу увагу на ті фактори у патріотичному вихованні, які сприяли успішному вирішенню поставлених завдань.

13. В Україні повинен бути передчасно підготовлений на випадок військової загрози їй з боку кого б то не було Мобілізаційний план. Це секретний документ, який розкривають лише у випадку реальної військової загрози для країни. Весь державний апарат починає діяти у відповідності з його вимогами. Однією з вимог Мобілізаційного плану є необхідність створення підпілля і розгортання партизанського руху, мають бути вказані організатори підпілля і спеціалісти партизанської боротьби. Крім того, план повинен передбачати здійснення заходів по матеріально-технічному забезпеченню партизан і підпільників, підготовці таємних сховищ для продовольства і речей, складів зброї і боєприпасів.

Не знаю, чи є такий план у державі, але якщо він і є, то згідно нього нічого не було зроблено, а зараз уже, коли майже половина території Донецької і Луганської областей, не говорячи вже про Крим, окуповані військовослужбовцями Російської Федерації і підготовленими нею терористами, занадто пізно. А в 1941-1945 рр. партизани і підпільники діяли успішно.

В той же час, коли розпочались військові дії, всі знають і бачили по каналах українського телебачення, що вірні Януковичу і його оточенню працівники служби безпеки і міліції, які зрадили народові України, завчасно підготували і надійно

сховали у багатьох місцях областей України цілі арсенали зброї і боєприпасів. Все це потім було використане проти українців.

14. Вже багато років у Верховній Раді України ведеться розмова про необхідність надання права мати нарізну зброю громадянам України. Був підготовлений навіть проект закону про це. На жаль, цей закон так і не був прийнятий.

Я ж вважаю, що нарізну зброю може мати кожний, хто на це має право, так як у Швейцарії, наприклад, англійці отримали це право ще в 1689 році, а громадяни США у 1791 році. У нас же цього права повинні бути позбавлені: діти; душевнохворі; наркомани; колишні засуджені; всі, хто перебуває на обліку в міліції; особи з подвійним громадянством; іноземці, які тимчасово перебувають в Україні; а всі інші українці, в тому числі і працівники міліції, мають право мати нарізну зброю. І якби вони її мали, то набагато легше було б вести боротьбу з «зеленими чоловічками», з окупантами і терористами. Можливо і не було б того, що ми зараз маємо.

15. Не лише українська міліція, а і структура Міністерства внутрішніх справ (далі – МВС) в цілому потребує реформування і досконалості. Деякі підрозділи цієї структури, а саме: Головне управління по виконанню покарань, Управління пожежної охорони, Управління ветеринарної та фітосанітарної служби, інші, були виділені з МВС і утворили самостійні структури з підпорядкуванням їх іншим відомствам як, наприклад, Податкова міліція чи Державна ветеринарна та фітосанітарна служба України.

Не один десяток років мова йде й про необхідність виділення з МВС Департаменту з питань громадянства, реєстрації та роботи з громадянами і підпорядкувати його Міністерству юстиції. Але це питання до сих пір не вирішене, на жаль.

Реорганізація, яка здійснюється в МВС, дає можливість міністерству позбутися вирішення багатьох функцій, ефективніше здійснювати керівництво підпорядкованими йому підрозділами, більше зусиль зосередити на виконанні найбільш важливих завдань, особливо по охороні громадської безпеки і правопорядку, боротьбі зі злочинністю.

16. Складність ситуації, яка склалась в Україні після окупації Російською Федерацією Криму та деяких районів Донецької і Луганської областей, потребує негайного правового, структурного, кадрового і матеріально-технічного реформування міліції. Нав'язаний радянською владою інститут необхідно з використанням найкращого європейського поліцейського досвіду перетвори-

ти в національний. Це потрібно робити відповідально, обережно, з врахуванням існуючих реалій, і, головне, не затягувати. Деяка робота в цьому напрямку вже розпочалася: 1) міліція стала відроджуватися, очищатися від осіб, які недостойні в ній працювати; 2) почала створюватися сучасна, європейського зразка, контрактна і ефективна патрульно-постова служба; 3) на прикладах поступків героїчних захисників Вітчизни у працівників міліції виховуються такі цінності, як мужність, героїзм, патріотизм.

Важливо збільшити до оптимальної величини на науковій основі кількісний склад підрозділів міліції; комплектувати міліцію необхідно грамотними, непідкупними, психічно і фізично здоровими, вірними народові України людьми на контрактній основі; покращити матеріально-технічне оснащення міліції; удосконалити правову основу організації і діяльності органу охорони громадського порядку.

17. Прискорить процес реформування міліції, покращить її матеріально-технічну оснащеність, забезпечить належний соціальний захист особового складу, збільшення державного фінансування Міністерства внутрішніх справ. Незадовільний матеріальний стан, низька соціальна забезпеченість і захист є однією з основних причин, яка сприяє зростанню правопорушень серед працівників органів внутрішніх справ, в тому числі і працівників міліції.

В середині 70-тих років ХХ століття, наприклад, посадові оклади працівників Міністерства оборони, Служби безпеки, прокуратури, міліції, інших силових структур (офіцерів) і суддів були приблизно рівними. Ненабагато більшими були посадові оклади у народних депутатів. Зараз ця різниця є разючою. Не може бути такого в державі щоб, вийшовши на пенсію, полковник міліції з вченим ступенем і з вченим званням зі строком служби 35-40 років отримував 3000-3500 гривень, а бухгалтер зараз уже Національної гвардії чи міліції, який не має навіть вищої освіти отримував пенсію 5500-6000 гривень, а Народний депутат України 16-18 тисяч гривень - це неприпустимо в демократичній, правовій і соціальній державі, якою прагне стати Україна.

Без Міністерства внутрішніх справ Україна нормально функціонувати не зможе, через те держава зобов'язана приділяти органам внутрішніх справ належну увагу.

18. З урахуванням національних інтересів і особливостей, історичного свого і кращого зарубіжного досвіду, міліцію України необхідно реорганізувати в принципово інший за своєю суттю

орган виконавчої влади – поліцію, бо ця назва відповідає її істинному призначенню. Я вже 40 років пропагую це в лекціях і практичних заняттях для слухачів і курсантів Національної академії внутрішніх справ, студентів вищих навчальних закладів, у виступах перед працівниками міліції і внутрішніх справ в райвідділах і міськвідділах Києва, Київської, Львівської, Волинської, Донецької, Рівненської, Закарпатської, Івано-Франківської областей, Міністерства внутрішніх справ, цивільними громадянами України, у своїх опублікованих працях.

Справа в тому, що керівництво колишньої радянської імперії розглядала міліцію (від. лат. *militia* – військо) як спеціальний озброєний державний орган – один з передових озброєних загонів комуністичної партії, зорієнтований на виконання перш за все політичних завдань. В нинішніх умовах Революції Гідності і війни українського народу з військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, організованими, підготовленими і озброєними нею сепаратистами і терористами, це стало дуже добре видно.

Поліція – слово грецького походження. Вперше цей термін був введений у науковий обіг давньогрецьким філософом і ученим Арістотелем ще в IV столітті до нашої ери, який поліцією називав міське державне управління, що є складовою державного механізму (від. грецьк. *polis*) – місто-держава. Поліція – це система особливих в державі органів нагляду і примусу, в тому числі і внутрішнього призначення, які організовують охорону громадського порядку і боротьбу зі злочинністю. Поліцейські є представниками виконавчої влади і здійснюють її через порозуміння з громадянами, а не через силу, і службу несуть при підтримці народних мас. В цьому і полягає головна відмінність поліції від міліції.

Висновки. Вірю в те, що міліція буде реформована, її кадровий склад поповниться розумними, чесними, порядними, вірними народові України патріотами і дуже скоро стане поліцією, а це – інший за своєю суттю орган держави, що здійснює свою діяльність методами, які вкрай відрізняють його від міліції. Працівникам поліції українці будуть довіряти і допомагати.

Впевнений також і в тому, що Україна у війні з агресором, Російською Федерацією, переможе. Путін за злочини проти людяності буде відповідати перед Гаазьким трибуналом як і інші диктатори, бо сьогодні вже ХХІ століття і ті часи пройшли, коли аргументом набуття статусу «великої держави» було завоювання чужих терито-

рій і народів. Після розпаду в 1991 році СРСР не стало і «великої держави». Зараз російський диктатор прагне повернути цей статус шляхом окупації України як у 1918 році, диктату щоб державною мовою була не лише українська, а і російська мова, як вона має розвиватись, яким повинен бути її державний устрій, що Україні не потрібно вступати в Європейський Союз і НАТО та інше.

Очільник тоталітарного російського режиму повинен знати, що ні незнанням історії і її уроків, ні залякуванням, зомбуванням і обманом населення не лише свої країни, а і світу, ні знищенням українських міст і сіл та їх інфраструктури і населення, ні кількісними показниками різних видів самої сучасної зброї і боєприпасів вимірюється велич країни. Велич і міць держави вимірюється її економічним потенціалом, знаннями народу, його умінням здійснювати необхідні для розвитку наукові винаходи, виробляти і експортувати високоякісні товари і продукти, позитивним впливом на країни світу. Зараз Російській Федерації ой як далеко до цих стандартів.

На жаль, керівники не всіх європейських країн чітко розуміють, що сьогодні відбувається в Україні. Багато з них думають, що в Україні гро-

мадянська війна. Насправді ж вже більше року як Україна воює з самою сильною сьогодні на Європейському континенті російською армією і підготовленими Росією терористами, захищаючи не лише себе, а і держави цього континенту і їхнє безпечне існування.

Нагадую, Україна володіла третім у світі ядерним потенціалом. Найбільші і наймогутніші у світі держави, держави-гаранти: США, Російська Федерація, Велика Британія, а також Франція і Китай «наполягли» на тому, щоб вона позбавилась його. Україна це зробила, а держави-гаранти України згідно Будапештського меморандуму не захистили її від окупанта, Російської Федерації, навіть не допомогли їй сучасною зброєю. Нічим не допомогла Україні і Організація Об'єднаних Націй, членом якої з моменту утворення останньої є Україна. А у війні України з Росією гинуть і стають інвалідами вже десятки тисяч українців.

Всі повинні розуміти, що сильна, незалежна, миролюбна і заможна Україна необхідна не лише Європі, а і всьому світу.

Література

1. Гречко А. А. Вооруженные Силы Советского государства / А. А. Гречко. – М.: Воениздат, 1974. – 408 с.

А. П. Тимченко

Деятельность сотрудников милиции в 1941-1945 гг.: использование опыта в нынешних условиях

Автором статьи с использованием положительного и отрицательного опыта деятельности украинской милиции в 1941-1945 гг. предложены первоочередные меры по активизации и улучшению качества функционирования органов внутренних дел Украины в чрезвычайных условиях войны в борьбе с сильным и жестоким врагом всего украинского народа. А основательный анализ национальных интересов и особенностей исторического развития отечественной и зарубежной практики убеждает в необходимости реорганизации милиции Украины в принципиально другой по своей сущности орган исполнительной власти – полицию. Анализируется современное состояние обстановки в Украине.

Ключевые слова: оккупированные территории, силовые структуры, государство, милиция, полиция.

A. Tymchenko

Activity of Ukrainian militia in 1941-1945: usage of experience in modern conditions

Considering positive and negative experience of Ukrainian militia's activity in 1941-1945, the author of the article suggests priority actions to enhance and improve the quality of functioning of Ukrainian enforcement agencies in the extreme conditions of war in the fight against a strong and cruel enemy of the Ukrainian people. Careful analysis of national interests and peculiarities of historical development of national and foreign practice convinces that it is necessary to reorganize Ukrainian militia in a completely different executive body – police. A modern state and situation in Ukraine is analyzed.

Key words: occupied territories, security forces, state, militia, police.